

2013. november 1. – péntek

Az apostolok cselekedetei 21,14: Legyen meg az Úr akarata!

Pál apostol Jeruzsálembé indul, nem a maga akarata szerint, hiszen mindig Isten Lelkének vezetésére figyelt. Amikor az ÚR valamelyik útjáról megállította, nem ment tovább, ha más útra hívta őt, készséggel indult. Ha Istennek terve van velünk, akkor az egyetlen feladatunk az, hogy elfogadjuk akaratát, engedelmeskedjünk vezetésének, a többről Ő gondoskodik. Igen ám, de Isten Lelke másoknak is ad kijelentést, így az is világossá válik nem csak emberileg, mert a körülmények veszélyesek, hanem kijelentés alapján is, hogy Pál engedelmessége szenvedéssel jár együtt. Mi sokszor mondjuk, s még többször gondoljuk, hogy engedelmeskedünk Istennek, de akkor abban reménykedünk, kicsit el is várjuk, hogy az Ő gondviselése megőriz minket minden rossztól. Ha előre tudjuk, hogy az ÚR szavának követése szenvedést, áldozatot is jelent, jobban meggondoljuk, hogy mit is tegyünk, sajnos, de ilyenkor mérlegeljük, mibe kerülhet esetleg, ha nem tesszük azt, ami az ÚR akarata. Pál azonban ragaszkodik a jeruzsálemi úthoz, annak árát kész megfizetni. Amikor az őt kísérő, érte aggódó barátai megértik, hogy az apostol tudja, mit vállal, és pillanatnyilag sem tévovázik elhordozni a szenvedést, sőt, akár életét is kész odaáldozni, ha ez Isten akarata, s ezzel akarja az ÚR célját elérni a jeruzsálemi keresztyének között, akkor hangzik el a mai ige. Nem könnyelműen elmondott szavak ezek, nem is tehetetlenség miatti búskomor beletörődést fejeznek ki, hanem azt, amire mindnyájunknak törekednünk kell, hogy Isten akaratát készséggel és örömmel elfogadjuk, cselekedjük, akkor is, ha szenvedéssel jár. Nem a szenvedésre, áldozatra nézünk, hanem arra, hogy megvalósul mennyei Atyánk terve, ami mindig emberek javát, üdvösségét jelenti, ebben pedig mi is eszközei lehetünk az Úrnak. Segítsen Istenünk ma is Rá tekintve, reménységgel, hittel kimondani: legyen Atyám akaratod.

2013. november 2. – szombat

A királyok első könyve 8,56: Egyetlen szó sem veszett el mindabból a jó ígéretből, amit megígért szolgálja, Mózes által.

Nehezen fogadja el az ember azt, hogy Isten hatalma, bölcsessége messze meghaladja a mi felfogó képességünket. Mi szeretnénk mindent megérteni, megmagyarázni, s ami még veszélyesebb, gyakran csak azt fogadja el igaznak a mai ember, amire van általa érthető magyarázat. Ennek tudható be az a törekvés, mely úgy kutatja Isten ígését, hogy már nem Isten dicsőségére szeretné megérteni azt, amit az ÚR lehetővé tesz emberi értelmünkkel megismerni, hanem kutatásai, megértése szerint jelenti ki, mi az, ami megáll, igaz, mi az, ami legenda, elképzelés, emberi gondolat. Sokszor előfordult már, hogy bibliai helyeket, személyeket a Biblia írói által kitaláltak nyilvánítottak, mert nem találtak a Szentírás mellett más forrásokat is, melyek azokat említenék, majd, amikor felfedeztek régészeti leletekben világos utalást azokra, akkor már nem hirdették hangosan előbbi tévedésüket a kutatók. Ugyanígy eléggé elterjedt ma az a fajta kutatás, mely minden bibliai csodát meg akar magyarázni, és pontosan szeretne időzíteni. Ha Jézus keresztre feszítésekor elsötétült a nap, akkor az napfogyatkozás volt, azt ki lehet számítani több ezer évre visszamenőleg, mikor volt napfogyatkozás, a bolygók mai állása, iránya, sebessége alapján. Ugyanígy kiszámítható, gondolják némelyek, minden a Bibliában, ami pedig mégsem, az nem is lehetett igaz. Ezek alapján minden csak időzítés kérdése, véletlen egybeesés is lehet, de nem cselekedett Isten hatalmasan, nem tett olyat, ami a természeti törvényeket is fölülírta volna. Az ige azt mondja, hogy amit Isten kijelentett Mózesnek, abból egyetlen szó sem veszett el. Ezért van nekünk, keresztyéneknek nagy bizodalmunk a még nem látott dolgok felől, mert az ÚR minden ígéje beteljesedik. Az is megtörténik, ami számunkra ma még elképzelhetetlen, így a halottak feltámadása, Isten Országába való belépésünk is. A reformátorokkal együtt mi is valljuk, hogy Isten szava megáll mindenha, nem dönti meg senki hatalma.

2013. november 3. – vasárnap

Ézsaiás próféta könyve 50,8: Közel van, aki igazságot ad nekem, ki mer perbe szállni velem?!

Gyermekkori emléket idéz fel bennem az ige. Csendesnek, különös eseményektől mentesnek mondható iskolás évekre emlékszem. Általában az alacsonyabbak, gyengébbek közé tartoztam, nem is kerestem a konfliktusokat. Mégis emlékszem, egyszer új osztálytársunk jött, akinek valahogy nem igazán tetszettem, ezért két-három hétig igyekeztem nem kerülni eléje. Egy délután az osztály messze legmagasabb és legerősebb fiúja látogatott meg, együtt játszottunk, biciklizni tanulgattunk, s amikor elváltunk, biztosított barátságáról, szükség esetén segítségéről. Mondanom sem kell, hirtelen megváltozott a közhangulatom. Nem mentem oda ahhoz, aki addig bosszantott, hogy most aztán ellátjuk a bajodat az erős fiúval, de nem is kellett többé tartanom attól, hogy esetleg bántani fog. Biztonságban éreztem magam, mert nagyon erős barátom lett. Erről beszél Ézsaiás próféta, ezt tapasztalta meg sokszor Izrael népe, ez Isten gyermekeinek biztonságot jelentő hite. Az ÚR perel a mi perlőinkkel, Ő harcol népéért, Ő, az erős és hatalmas Isten szolgáltat igazságot az Ő követőinek. Ügyem és életem az Ő kezében van. S ez igaz a mi nagy ellenségünkkel való harcainkra is. A sátán szüntelen perbe van a keresztyénekkal, mindenkor fenyegeti őket, minden módszer kipróbál, hogy eltávolítsa a hívőket Istentől. Ebben a harcban is, vagy ebben jobban, mint bármi másban biztos reménységünk van, Isten szolgáltat igazságot, Ő áll mellénk, hiába támad, vádol, pereskedik az ellenség. Nem rettegünk attól, hogy vajon mi jön még, milyen nehézségek várnak még ránk, milyen harcokat kell megvívjunk, hanem biztonságban, békességben élünk, mert közel van Az, aki igazságot ad, győzelemre segít. *Perelj Uram perlőimmal, ... monddjad ezt az én lelkemnek, tégedet én megsegítlek.*

2013. november 4. – hétfő

Lukács evangéliuma 15, 21-22: A fiú ekkor így szólt hozzá: Atyám, vétkeztem az ég ellen és te ellened, és nem vagyok méltó arra, hogy fiadnak nevezzenek. Az apa viszont ezt mondta szolgálóinak: Hozzátok ki hamar a legszebb ruhát, és adjátok reá, húzzatok gyűrűt a kezére, és sarut a lábára!

Bármennyit gondolkodom, nem tartom valószínűnek, hogy földi ember ilyet tenni, amit ez a példázatbeli apa. Visszafogadná legtöbb szülő gyermekét, de nem így. Előbb el kellene mesélni, hol járt, mit tett a vagyonnal, amit magával vitt a fiú. Lehet, hogy illene kissé meghúzni magát egy időre, ahogyan maga is hajlandó lenne, egy-két munkát elvállalni a ház körül, lassan visszakerülni az előbbi helyzetébe. Esetleg elmesélhetné az apa, mennyire fáj az eltávozás, milyen rég várta, mennyi szenvedést okozott neki. De ez az apa nem úgy tesz, ahogyan mi emberek tennénk, hanem érthetetlen szeretettel részelteti hazatérő fiát a legnagyobb méltóságban. Semmi dorgálás, neheztelés, nincs a továbbiakra való figyelmeztetés, remélem, megtanultad a leckét típusú kioktatás, egyszerűen mintha semmi nem történt volna, a legszebb ruhát kapja a tékozló gyermek. Isten szeretetét számunkra érthetetlen, felfoghatatlan, sokkal nagyobb, tökéletesebb, mint ahogy mi azt elképzelhetnénk. Az Ő szeretete az ember teljes helyreállítását munkája, amikor Ő azt mondja, hogy nem emlékezik meg többé bűneinkről, akkor ez így történik, tökéletesen. Mintha semmi bűnt nem tettem volna, és semmi bűnöm nem lett volna, mondja hitvallásunk, sőt, mintha olyan engedelmesek lettünk volna, mint maga Krisztus. Úgy bánik fiával az apa, mintha a legengedelmesebb fiú lenne. Érthető ez? Nem, érteni nem értjük, de nem is az a dolgunk, hogy megértsük a tökéletest, a mi feladatunk „csak” annyi, hogy elfogadjuk, megköszönjük az Ő szeretetét.

2013. november 5. – kedd

A zsoltárok könyve 31,10: Légy kegyelmes, Uram, mert bajban vagyok.

Bármilyen bajba kerülünk, az jut leggyakrabban eszünkbe, hogy vajon hogyan is jutottunk ide. Akár megvan, akár nincs erre a válasz, magától adódik a következő kérdés, hogyan jutunk ki a bajból. A hogyanra két szinten keressük a választ, az egyik az, hogy mit tegyünk, mit tehetünk, a másik pedig az, hogy sikerül-e kijutni saját erőből, vagy segítségre szorulunk. Az ének szavaival élve, azt keressük, hogy kire nézzünk, ki reménnyel biztassa szívünket. Eddig kisebb-nagyobb különbséggel minden ember ehhez hasonló módon viselkedik, ha bajba kerül. A nagy különbség Isten gyermekei és azok között, akik még nem fogadták be az Urat az, hogy mi tudjuk, van kihez forduljunk, olyan Valakitől kérhetünk segítséget, aki tud, s akar segíteni. Még akkor is, ha komolyabb a gond, nem esünk kétségbe, nem csüggedünk el, mert bizonyosak vagyunk abban, hogy mennyei Atyánkhoz mindig lehet jönni, Nála készen van a segítség. Nem azért segít rajtunk Isten, mert azt megérdemeljük, hanem azért, mert Ő könyörületes, és megígérte, hogy ha a nyomorúság idején Hozzá kiáltunk, Ő meghallgat minket. Nem szükséges semmi mást tennünk, csak álljunk őszintén Isten elé, és szívből jövő bizodalommal kiáltunk Hozzá: légy kegyelmes, Uram, mert bajban vagyok.

2013. november 6. – szerda

Lukács evangéliuma 23,43: Bizony, mondom néked, ma velem leszel a paradicsomban.

Ennek a pár szavas mondatnak sok, és nagyon fontos, mély üzenete van. Lehet beszélni az ige alapján arról, hogy Jézus Krisztus még a legnagyobb gyötrelmében is figyel a legnagyobb gonosztevőre, ha az Hozzá fordul, lehet beszélni arról, hogy Neki hatalma van megbocsátani annak is, aki élete utolsó pillanataiban keresi Őt. Szól az ige arról is, hogy az, aki Jézust keresi, Vele együtt lesz halála után. Jézus Krisztus kereszten kiontott vére még az ő fizikai halála előtt már megment egy embert, mégpedig olyat, aki igazán mélyen volt, egyértelműen elveszett. Lehet még folytatni az üzenetek sorát, most azonban egy pillanatra próbáljuk elképzelni, amennyire lehet, mit is jelenthetett ennek az embernek hallani Jézus szavait. Ott, a kereszten, mert őt is keresztre feszítették, tettei alapján jogosan, ahogy azt ő maga mondja, ott tudta, mindennek vége. Földi élete már csak néhány percig tart, halálra ítélték, megérdemelte. De nem csak a földi életét veszítette el, hiszen amikor gonoszat cselekedett, akkor Isten akaratát, törvényét is áthágta, ezért nem nagyon lehetett reménysége abban, hogy „Ábrahám kebelére” kerüljön. Noha minden elveszett, amikor látja Jézust maga mellett, hallja az Ő szavait, szíve mélyén meggyőződik arról, hogy Ő valóban Isten Fia, hiszen eljövendő királyságáról beszél. S amikor már mindenről lemondott, mégis ott van, szíve elfelejtett csücskében egy szikrája a reménységnek, szinte már csak nyögi, suttogja, Uram, emlékezz meg rólam. Nem is bocsánatot kér, arra már nincs ereje, hogy hosszan magyarázkodjon, de Jézus Isten Fia, Ő mindent tud, elég, ha eszébe jutok. Ekkor hallja, még ma velem leszel. Isten kegyelme nagyobb minden emberi képzeletnél, az Ő munkálkodása csodálatosabb, mintsem azt felfoghatnánk. Egy elrontott élet végén, a haláltusa kínjai közepette meghallja egy gonosztevő Isten szavát: velem leszel. Erre már nincs válasz, lehet, hogy ereje sincs már szavakat kiejteni, de szavakkal nem is lehetne kifejezni az örömet, hálát, azt a lelki érzést, amit akkor érezhetett ez az ember. Segítsen Istenünk, hogy akár betegségben, akár idősödve, erőnk lassú fogyatkozása láttán, de még egészségesen, fiatalon is, tudjunk ezzel a reménységgel, ezzel a hittel és meggyőződéssel előre tekinteni, földi életünk végére, hogy az ÚR akaratát, hogy mi is, földi megbízatásunk végeztével, Vele legyünk, az Ő országában.

2013. november 7. – csütörtök

János evangéliuma 8,12: Jézus ismét megszólalt, és ezt mondta nekik: Én vagyok a világ világossága: aki engem követ, nem jár sötétségben, hanem övé lesz az élet világossága.

Fontos megfigyelni és megérteni azt, amit Jézus mond, ahogyan Ő mondja. Nem az van az ígében, hogy Jézus a világosság, ezért az Ő követői is világosságban kell járjanak, arra kell törekedjenek, hogy a sötétség dolgait visszautasítsák életükben. Az ÚR azt mondja, hogy aki Őt követi, az nem jár sötétben. Nem is akar, nem is fog a sötétség, a bűn útján járni, mert aki Jézust követi, az elnyerte az élet világosságát. Ebben a világosságban már látja Isten gyermeke, hogy milyen rettenetes dolog volt sötétségben, Jézus nélkül élni, soha többé, egy pillanatra sem szeretné azt vissza életében. Ha Jézus Krisztus a világosság, és Ő önmagát ajándékozza gyermekeinek, azt ígéri, hogy velük lesz minden nap, akkor nekünk ez a legnagyobb ajándék, hogy soha nem kell többé egyedül lennünk, egyedül keresni a megoldást, egyedül küzdeni, hanem Ő ott van az életünkbe, irányít, segít, megáld. Mindezt azoknak ígéri az ÚR, akik Őt követik, akik felismerték és elfogadták Istennek Krisztusban adott ajándékát. Ahogyan földi élete idején szólította meg az embereket, és elhívta őket tanítványoknak, úgy szólít minket is az ÚR: jer, kövess engem. Aki Őt követi, már a mai napon is rácsodálkozhat, megtapasztalja és hálát ad az élet világosságáért, a Krisztussal való közösség ajándékáért. Ezért ma sem fogunk sötétségben járni, Jézussal együtt a bűnök útjára nem térünk, hanem Isten dicsőségére, akarata szerint, világosságban járunk.

2013. november 8. – péntek

A zsoltárok könyve 50,16-17: A bűnösnek pedig ezt mondja Isten: Hogy mered emlegetni rendelkezéseimet, és szádra venni szövetségemet? Hiszen te gyűlölöd a feddést, és elveted igéimet!

Már az Ószövetség idején is létezett ilyen felületesség, könnyelműség, ma pedig még inkább tetten érhető nem csak az istentagadók között, hanem néha Isten gyermekeinek életében, közösségében is ez a magatartás. Már kisgyermekkorban elkezdődik ez a folyamat, amikor felnőttek szidják Isten Nevét, s gyermekek is átveszik ezt tőlük, s amikor ezt teszik, egyértelmű, hogy nem hisznek Istenben, nem tartanak Tőle. Aztán az egész média egyértelműen viszonyul Istenhez, amikor a vallást, a hitet amolyan régi időkből örökölt, kissé elmaradt emberek gondolataiban fennmaradt hiedelemnek tartja, s ekként kezeli. Úgy a szent Istent, mint a démonokat, a sátánt amolyan mesebeli szereplőnek tüntetik fel, sok filmben, műsorban. Általában mosolyogva, a bölcsek megértő leereszkedésével mondják, hogy az „istenke” majd megsegít, vagy éppen azt, hogy a „gonosz” nem engedte, s mindenki érti ebből, hogy ez szójáték, vicces megfogalmazás, nem kell komolyan venni. Isten pedig, ahogyan az ige mondja, tűr, hosszan tűr érettünk. Elviseli mindazt, amit a mai ember tesz az Ő szent Nevével, dicső személyével, miközben eszébe sem jut ennek az embernek Isten akaratát keresni, megcselekedni. A mai ígében az ÚR figyelmezteti népét, hogy ez nagy merészség, akár vakmerőségnek is nevezhető, amikor valaki elveti Isten igéjét, az Ő vezetését, de mégis azt gondolja, ahogyan manapság fogalmazznak az emberek, hogy Isten, „ha létezik”, bizonyára megbocsát, hiszen az Ő népe, gyermekei vagyunk. Legyen érvényes beszédünkre is, de magatartásunkra, tetteinkre, életvitelünkre is az, hogy ne igazodjunk a világhoz, hanem szenteljük meg Isten Nevét, ne csak szánkkal valljuk, hogy Övéi vagyunk, hanem kövessük mindenben igéjét, Isten akaratát.

2013. november 9. – szombat

Lukács evangéliuma 24,32: Nem hevült-e a szívünk, amikor beszélt hozzánk az úton, amikor feltárta előttünk az Írásokat?

Akkor örvendek, az ige szavával „szívem hevül”, ha szeretteimmel beszélek, őket hallom. Ha gyermekeink, vagy szüleink már távol vannak tőlünk, s megcsörren a telefon, egészen más lesz még a pulzusunk is egy hivatalos helyről érkező hívás, vagy szeretteink hangja hallatán. A tanítványok viszont

nem tudják, hazafelé menet, hogy az idegen, aki hozzájuk csatlakozott az úton, maga a Mester. Nem ismerték fel Őt, számukra egy idegen vándor, akinek ugyanabba az irányba vezet az útja. Mégis, amikor Őt hallgatják, nem maradnak közömbösök, nem csak annyit jelent hallgatni Jézust, mint bárki más tanítót. Említik az evangéliumok, hogy Jézus úgy tanította a sokaságot, úgy beszélt hozzájuk, mint akinek hatalma van. Hallottunk már olyan igehirdetéseket, melyekben egy ígéről nagyon hasonló gondolatok hangzottak el, a hangerő és a beszéd gyorsasága sem különbözött, mégis, egyik mintha híradó lenne, ahol tényeket közölnek, a másik hittérítő beszéd, ahol meggyőzni szeretnének, a harmadik esetleg elméleti fejtegetésnek tűnik, s ismét a másik bizonyágtételnek. Egyik elgondolkoztat, másokra azt mondjuk, mindezt tudtam, lehet, hogy elemezzetjük is, de van, amikor egyszerűen érezzük, most egy ember által Isten szólított meg minket. Pál apostol írja a thesszalonikai gyülekezetről, hogy amikor hallgatták az igehirdetést, nem emberi beszédként, hanem Isten beszédeként fogadták azt. Adja a mindenható Isten, hogy ne emberi akarat, bölcsesség hangozzék felénk a szószékekről, hanem Isten kijelentése. Minket pedig segítsen az ÚR, hogy üzenetét kijelentésként fogadjuk, és engedelmeskedjünk mindannak, amit megértünk Isten Szavából.

2013. november 10. – vasárnap

Pál első levele Timóteushoz 20,1-2: Idősebb férfit ne dorgálj meg, hanem intsd, mint apádat, az idősebb asszonyokat, mint anyádat.

Egy ismerősöm, közel a hetvenhez, szokta mondani, hogy az idős kor nem dicsőség. Két üzenete is van ennek a mondatának, az egyik az, hogy ő modern, nem régimódi gondolkodású, lélekben még fiatal, s nem akar senki előtt „hajlongani” csak azért, mert egy bizonyos kort elért. A másik, ugyancsak nyilvánvaló üzenete az, hogy őt sem koráért kell tisztelni, hanem tudásáért, egyenességéért, tetteiért. Mindez elég jól hangzik, mégis, az igei üzenet az, hogy tiszteljük az időseket. Az ige nem azt mondja el, hogy milyen szavakban, tettekben történjen ez, nincs utalás arra, hogy tegezzük vagy sem az idősebbeket, előre engedjük őket, milyen szavakkal köszönjük, hiszen ezek változnak, s nem ezzel kezdődik a tisztelet. Nem csak Istenhez való viszonyulásunkban tanít az ige arra, hogy ne képmutatóskodjunk, hanem szívünk változzon meg, legyen újjá, s a megújult szív örömmel dicsóíti majd Isten, hanem így van ez az emberekkel való viszonyunkban is. Ne csak köszönni tanulj meg, ne csak arra tanítsd gyermeked, hogy az idősebbeket engedje előre, ha az ajtóban találkoznak, ne szavak és külsőségek, szabályok gyűjteménye legyen az emberekkel való viszonyulásunk alapja, hanem az, amit Jézus a parancsok összefoglalásaként így mond: szeresd felebarátodat. El lehet gondolkozni azon, mi lenne, ha így viszonyulnánk közösségünkben egymáshoz, ahogy itt tanít az ige, milyen változást jelentene az, ha az idősebb emberekre úgy tekintenénk, mint a saját szüleink lennének. Ha szüleimnek szeretnék valamit elmondani, amit talán hibásnak látok életükben, napokig keresem a megfelelő pillanatot, a megfelelő szavakat, hiszen nagyon szeretem őket, s nem akarom megbántani, sőt, ha csak lehet, úgy próbálom a változást elérni, hogy ne is én mondjam ki, mi is a hiba, hanem szeretettel igyekszem rávezetni őket arra, amit jó lenne megváltoztatni. Ha ilyen szeretettel, körültekintéssel, saját érdekükben, a megjobbulás szándékával tudnánk viszonyulni mindez emberhez, hideg, száraz, fölényeskedő bírálat helyett, meglenne ennek is a gyümölcse. Mennyei Atyánk, ha inteni, dorgálni kell bárkit is közösségünkben, add, hogy ne meneküljünk e felelősség elől, de segíts, Urunk, hogy a szeretet hangján, családias hangulatban tudjuk ezt megtenni.

2013. november 11. – hétfő

A zsoltárok könyve 56,9: Gyűjtsd könnyeimet tömlődbe, legyenek benne könyvedben!

A hitélet gyermekcipőjében járva, amiből egészen még nem nőttem ki, úgy gondoltam, Isten gyermekei mindent az Úrra bízhatnak, mindent Tőle fogadnak el, mindenben az Ő akaratát látják, még a rosszat is elviselik, tudva, hogy Isten azt is javunkra fogja fordítani, ezért ők nem lehetnek szomorúak, nem aggódnak, nem sírnak, hanem békességben, örömben, szívükben reménységgel élnek életük minden pillanatában. Ma elmondhatom, nem ismerek olyan hitben élő, őszinte embert, aki megfelelné annak, amit akkor gondoltam a valódi keresztyén emberről, s ma már nem is gondolom azt, hogy Isten gyermekének életében ne lennének könnyek. Amikor valaki, akit szerettünk eltávozik a földi életből, jó reménységünk van, hogy Isten Országában ismét együtt leszünk, de a földi életben mégis hiányozni fog, nem úgy sírunk, mint akinek nincs reménysége, de mégis, könnyeket ejtünk és fáj az eltávózása. Ugyancsak megrendülünk, ha szeretteink betegek, bármilyen baj éri őket, de megkönnyezünk azt is, ha valakit nagy nyomorúság ér. S mi tagadás, bizony szoktunk szomorkodni, kifele, vagy csak befele könnyezni saját életünk kudarcai, fájdalmai miatt is. Mert van, amit akaratlanul is elrontunk, s nem lehet jóvá tenni, van, amit nagyon szerettünk volna, mégsem sikerült, van, miről le kell mondjunk, s nem mindig tudjuk ezt jó kedvvel megtenni. Nem csak beletörődünk, hanem igyekszünk őszinte szívvel el is fogadni Isten végzéseit, mégis, ki ne könnyezett volna, ha szüleit látja szenvedni, vagy eszébe jut, mennyi mindenről kellett lemondjanak, hogy őt felnevelhessék. Nem szabad átessünk teljesen a túlsó oldalra, nem sajnálhatjuk és sajnáltathatjuk magunkat, nem lehetünk búskomorak, helytelen azt gondolni és mondani, hogy nekünk semmi nem sikerül, az életünket elrontottuk, minden csak egy romhalmaz. Isten gondviselése valóság, vigasza tényleges erő, a Benne való hit és bizalom igazán tartást ad életünknek. Csak nem akarunk képmutatók lenni, hanem megvalljuk, néha bizony vannak könnyeink. Isten gyermekeiként a zsoldárossal együtt hisszük, Isten előtt vannak könnyeink is, Ő azokat is látja, számon tartja, könnyhullatásunk idején is mellettünk van. Boldogok, akik sírnak, mondja Megváltónk, mert ők megvizsgáltatnak. Add, Uram, hogy ma is megtapasztaljam vigasztalásodat.

2013. november 12. – kedd

Mózes első könyve 28,15: Bizony, nem hagylak el, amíg nem teljesítem, amit megígértem neked.

Veszélyes lenne visszaélni Isten jóságával, felelőtlen és súlyos következményekkel járó magatartás az, amikor emberek azt mondják, Isten úgyis megbocsát, mert Ő jó, az a dolga, hogy könyörüljön rajtunk. Ugyanígy felelőtlenység lenne, és veszélyes egyben, ha valaki visszaélne, vagy akár csak szándékosan rosszul értelmezné Isten hűségét. Alázattal, sarunkat leoldozva állunk az ige előtt, ugyanakkor hálás szívvel és örömmel olvassuk, és az olvasottak alapján valljuk, Isten hűséges, szavatartó, amit Ő megígért, azt megcselekszi. Isten hűségének ismerete bajban, nehézségben, lelki harcokban nagy segítségére van minden keresztyénnek, megőriz minket a csüggedéstől, attól, hogy feladjuk a harcot, lemondjunk a reménységről. Az ígét érdemes pontosan és figyelmesen olvasni, mert első hallásra hajlamosak vagyunk úgy érteni, hogy Isten azt ígérte, hogy megsegít, nem hagy el, velünk lesz és véghez visszük mindazt, ami jó, hasznos, amit elterveztünk. Az ígében arról van szó, hogy Isten beteljesíti azt, amit Ő ígért, s nem azt, amit mi szeretnénk, vagy mi tartunk jónak. Ehhez, meggyőződésem szerint imádságos lélekkel szükség olvasni a Bibliát, és az Ő Lelkének világosságát kérni, hogy az ige alapján megérthessük, mi az ÚR terve a mi életünkkel, a közösségünkkel, az Ő népével. Amit pedig Ő tervez, az bizonyára meglesz, beteljesedik.

2013. november 13. – szerda

A zsoldárok könyve 103,2-3: Áldjad, lelkem, az URat, és ne feledd el, mennyi jót tett veled! Ő megbocsátja minden bűnöd, meggyógyítja minden betegségedet.

Önmagamat bátorítom ezzel az igével, mert hajlamos vagyok elhanyagolni Isten magasztalását, ha az ÚR elé járulok, sokszor kéréseim kapnak hangsúlyt, panaszaim egészítik ki ezeket, s el-elmarad a magasztalás. Azért is van ez, mert ebben a világban élek, s néha észrevétlenül is átveszem a világ gondolkodásmódját. Minden nap körülvesz a földi kincsekért harcoló emberek lelkülete, s azok el nem érése miatti panasz, keserősége, s néha magam is földi körülményeim miatt elcsüggedek, Isten felé elmondott imáimban ezekkel foglalkozom. Ma a zsoltárral buzdítom magam, én lelkem, emlékezz, mennyi jót tett veled a Mindenható. Amikor valóban időt szánok arra, hogy imádságos lelkülettel, csendben, őszintén gondolkodjam Isten tetteiről életemben, akkor egyik emlék a másikat idézi elő, egyre több okom van arra, hogy magasztaljam az Urat. Ilyenkor szokott eszembe jutni az is, hogy mennyi minden van, amit még meg sem köszöntem Istennek, pedig kegyelmének kiáradása előtt, nehéz helyzetekben milyen kétségbeesetten könyörögtem segítségéért. Igen, az ÚR sok jót tett velem, sokszor mentett ki nehéz helyzetekből, sokszor könyörült rajtam. Amikor Isten segítségét, áldását kérem, gyakran jut eszembe, hogy nem kellene válaszoljon kérésemre, mert én ismét vétkeztem, ismét megbántottam az Urat, csak az Ő érthetetlen kegyelmében, bocsánatában reménykedve imádkozom mégis Hozzá. Tapasztalom, az ÚR nagyon sok jót tett velem. Sokszor átélem, könyörül rajtam és megbocsátja bűneimet. Akkor nem hagyom ki az ige végét sem, noha nem egészen tudom, hogyan is kell érteni, mégis, kérem Őt, adjon gyógyulást, megerősödést betegség idején, hogy ezért is áldjam Őt. Áldjátok az Urat!

2013. november 14. – csütörtök

A zsoltárok könyve 119,116: Támogass engem ígéreted szerint, hogy éljek, és ne szégyenítsd meg reménységemet!

Az a szomorú igazság, hogy sokszor kellett belássam, hiába vártam valamire, hiába reménykedtem, nem következett be az, amire vágytam, nem történt meg az, amit nagyon szerettem volna. Ilyenkor néha hiábavalóan bosszankodom, máskor az értelmesebb hozzáállást is megtalálom, és elgondolkodom azon, hogy vajon Isten akarata szerint vártam valamire, vagy csak én szerettem volna elérni egy célt. A mai ige alapján is, de egyre többször sok más ígét olvasva azt tartom egyre inkább fontosnak, hogy megértsem, és Isten minden gyermeke megértse, mi az Isten akarata ma, az én, a mi életünkben. Kérem az Urat, tanítson meg úgy olvasni a Szentírást, hogy megérthessem minden alkalommal, egy ige által Isten hitre, bizalomra, reménységre biztat engem, vagy nekem is ígéri, az én életemben is meg akarja valósítani azt a konkrétumot, amit olvasok az Ő ígésében. Az egyik legismertebb példával élve, értsem azt a Bibliából, hogy nekem is elég Isten kegyelme, ne imádkozzam tovább gyógyulásért, ha beteg vagyok, nekem is azt üzeni az ÚR, mint az apostolnak? Vagy inkább arra utal az ismert ige, hogy Isten használhat engem emberi gyengeség, betegség ellenére is, erőt ad erőtlenségemben is, de Ő most nem azt kéri tőlem, hogy ne könyörögjek a gyógyulásért, ezt Páltól kérte csupán? Adja meg Istenünk, hogy megérthessük minden alkalommal, hogy az Ő ígése mit szeretne elvégezni életünkben, hiszen kétségünk nincs afelől, hogy ha Isten akarata szerint reménykedünk, nem szégyenülünk meg.

2013. november 15. – péntek

Jób könyve 9,8-9: Egymaga feszítette ki az eget, lépdél a tenger hullámhegyein. Ő alkotta a Nagymedvét és a Kaszás-csillagot, a Fiastyúkot és Dél csillagait.

A Nagymedve csillagkép fő csillaga, a tudósok szerint 200-szor fényesebb a mi napunknál és 124 fényévnnyire van tőlünk, ami nagyon hozzávetőlegesen azt jelenti, hogy 124 x 365 x 24 x 60 x 60 x 300000 kilométer, ez emberi értelem számára aligha elképzelhető távolság. A Kaszás csillag jellegzetessége az, hogy a föld minden pontjáról látható. A Fiastyúk is egy csillagcsoport, több, mint

500 csillagból áll, melyek egy irányba tartanak, közöttük sok a hirtelen kifényesedést mutató csillag. A Dél csillaga, ismertebb nevén Dél keresztje az egyik legismertebb csillagkép, noha a legkisebbek közé tartozik. Mindezeket látták már évezredekkel ezelőtt is az akkor élő emberek, láthatjuk mi is. Csodálták az akkoriak, kutatjuk ma, kevéssel többet ismerünk róluk, mint a bibliai korban, de még mindig csodáljuk őket. Tőlünk való távolságuk, nagyságuk, fényességük, mozgásuk elgondolkoztatnak minket, és Isten gyermekeiként dicsőítjük mennyei Atyánkat, Aki mindezt megalkotta. Eszünkbe jut ugyanakkor a magunk kicsisége, és az, hogy mégis, Istenünk számon tartja életünket, annak minden pillanatát. Dicsérjük Istenünket hatalmáért, csodálatos alkotásaiért, azért, hogy bármerre nézünk, láthatjuk az Ő kezének nagyszerű munkáit, de érezhetjük szeretetének és kegyelmének meg nem szűnő munkáját is.

2013. november 16. – szombat

Jób könyve 9,10: Hatalmas dolgokat művel, kikutathatatlanul, csodás dolgokat, megszámlálhatatlanul.

Bizonyára minden tehetség, талант, adottság Isten ajándéka, a régebbi korokban sok nagy művész vallotta ezt örömmel, őszintén. Ha valaki szereti a költészetet, olyan sok szép verset írtak már, hogy egész életében hallgathatja, olvashatja a jobbnál jobb verseket. Ugyanez érvényes zenére, festészetre, minden más művészeti ágra. Ezek Isten Lelkének áldásával születnek, az ÚR adja valamennyit, még azt a tehetséget is, amit aztán sajnos egyesek istenellenes módon használnak fel. De Isten mindezek fölött áll, mindezeknél nagyobb az Ő hatalma és csodáinak száma. Van, aki a tudományt szereti, egy életen át lehet kutatni az Univerzumot, csillagok és galaxisok ezreit, s közben rácsodálkozhatunk Arra, Aki mindezt nem csak megalkotta, hanem számon is tartja és igazgatja. Az apostol mondja, hogy mi Istenben élünk, mozgunk és vagyunk, azaz bármit teszünk, bármit kutatunk, szemlélünk, csodálunk, mindaz Isten alkotása, ajándéka, és Ő mindezeknél sokkal több, csodálatosabb. Azt ígérte, hogy, ha szabad így fogalmazni, a java még hátra van, hiszen gyermekeinek olyan boldogságot készített, amit ember szíve meg sem gondolt, elképzelné sem tudunk mai értelmünkkel. Hatalmas és csodálatos Istenünk van, Aki hatalmas és csodálatos dolgokat művel, és örömet leli abban, ha gyermekei megismerik csodáit, gyönyörködnek alkotásaiban, ezekből is jobban ismerik Őt, magasztalják szent Nevét. Uram, bárhova nézek, látom kezed munkáját, köszönöm mindazt amit csodáidból megmutattál, segíts, hogy ezekért is szüntelen dicsérjelek Téged.

2013. november 17. – vasárnap

Jeremiás próféta könyve 16,21: Ezért most megmutatom, ezúttal megmutatom nekim kezemnek hatalmát, és megtudják, hogy Úr az én nevem!

Abból, ahogyan Isten bánik saját népével, a pogányok is megtudják majd, kicsoda a mi Istenünk, milyen nagy az Ő hatalma, mekkora az Ő kegyelme. Isten több módon is eljuttathatja üzenetét a pogányokhoz, ez rajtunk is múlik, hogy miként fog az történni. Az Ő akarata az volt, amikor minden nép közül a legkisebbet, legelhagyottabbat választotta ki, hogy a pogányok, azaz minden nemzet meglássa, milyen nagy hatalommal tud felemelni egy jelentéktelen népet is, milyen nagy szeretettel tudja őket megáldani, milyen sok áldás származik abból, amikor a választott nép Istennel közösségben él, az Ő utain jár. Sajnos, mindezt nem tudta Isten végig megmutatni, mert népe nem tartotta meg a szövetséget. Így nem

ragyoghatott fel a pogányok előtt az Úrral való közösség szépsége, hogy ez vonzotta volna őket. Láthattak azonban egyebet, azt, hogy milyen nagy Isten haragja, amikor népe elfordul Tőle, bűneivel bántja a Mindenhatót, igazsága és szentsége nem viselheti el a bűnt, ezért fogságba, szenvedni engedte népét. Most azonban, a próféta által ismét örömmel hirdet Isten, azt, hogy hazahozza népét az idegen országból, helyreállítja őket hatalmával, nagy kegyelméből. Amikor a népek ezt látják, megértik majd, mondja az ige, hogy milyen nagy Isten hatalma, és hogy Örökkévaló az Ő Neve. Istenünk általunk is szeretetét, kegyelmét, jóságát szeretné felmutatni, azt, hogy milyen csodálatos Hozzá tartozni, életünket kezére helyezni. Ne kelljen Neki soha hatalmát haragja, igazságos ítélete által gyakorolni életünk felett, kérjük Őt, erősítsen meg minket abban, hogy mindenkor megmaradhassunk a Vele való közösségben, az Ő életünkben végzett munkája, gondviselése, áldása legyen mások felé is hívogatás az Úrral való közösségre.

2013. november 18. – hétfő

Lukács evangéliuma 6,47-48: "Aki hozzám jön, hallja beszédeimet, és azok szerint cselekszik: megmutatom nektek, kihez hasonló. Hasonló ahhoz a házépítő emberhez, aki leásott, mélyre hatolt, és a kősziklára alapozott: amikor árvíz jött, beleütközött az áradat abba a házba, de nem tudta megingatni, mert jól volt megépítve.

Háromszor három lépés van ebben a két igeversben. Kezdjük a végével: jön az árvíz, ez az első pont, ezt nem kerülheti el senki, aki a földön él. Mindenkinek az életében másként jöhet, de nem marad el a vihar, az árvíz, a nehézség, a probléma. Az áradat, második pontként beleütközik a házba, mert az útjában van. Isten minden gyermeke útjában van az ellenségek, aki el szeretné őket sodorni, minél távolabb Istentől. De ez a példázatbeli ház nem sodródik el, nem is rongálódik meg, nem omlik össze, hanem szilárdan állja a vihart, s viharnak kell előbb-utóbb megszűnnie, a ház alapjai akkor is tartják az épületet. Hogyan lehetséges ez? De hiszen minden mester tudja, aki építkezik, de hiszen Isten minden gyermeke tudja, aki az Úrral él. Három lépés kell ehhez az építőtelepen, három a lelki életben is. Le kell ásni, nem lehet a felszínen maradni, nem lehet sekély vizeken evezni csupán. De nem csak amúgy, tessék-lássék módon, hanem külön megjegyzi az ÚR, hogy leásott, és mélyre hatolt az építő. Aztán amikor elérte a kősziklát, a rendíthetetlen szirtet, arra alapozott, erre az alapra emelte házát, életét. Mit jelent ez lelki szinten? Azt, hogy a lelki három lépést is meg kell tenni: Jézushoz jönni, hallani az Ő beszédét, majd engedelmeskedni a hallottaknak. El kell első sorban indulni a közösségbe, s otthon is Jézushoz jönni, amikor igéjét kezünkbe vesszük. A hit hallásból van, ezért meg kell hallani, érteni, amit Ő mond, templomba menni nem egy olyan szertartás, amit Istennek értékelni és jutalmazni kellene, hanem alkalom az Ő beszédének meghallására. Aki meghallotta az igét, és engedelmeskedik Isten akaratának, az ilyen ember élete kősziklán áll, s megmarad a viharok, áradat, próbatételek alatt. Az ígéről szóló gyermekének szavai szólítnak mindnyájunkat: *az ÚR Jézusra építsd életed!*

2013. november 19. – kedd

A zsoltárok könyve 129,2: Sokat gyötörtek ifjúságom óta, mégsem bírtak velem.

Ezt jelenti Istenhez tartozni, nem lehet legyőzni azt, akit az ÚR oltalmaz. Pedig hányszor szerették volna legyőzni Isten népét. Halkan megjegyezhetjük, többször sikerült a választott népet legyőzni, de csak olyankor, mikor Isten ezt megengedte, büntetésként a nép hűtlensége miatt. Amikor viszont Isten vezetésének engedelmeskedett a nép, győzhetetlen volt. Akkor is, amikor többszörös túlerővel kellett szembenézzenek, Isten segítségével győzedelmeskedtek. Ez nem csak az ősatyák, a bírák vagy Izráel királyainak korában volt igaz, hanem többször bizonyosodott be napjainkban is, hogy nem bírtak a zsidó néppel az ellenük támadók. Még inkább igaz ez Isten Anyaszentegyházára is. Már Krisztus

mennybemenetele után meg akarták semmisíteni a még alig létrejött egyházat, egyszerű feladatnak is tűnt ez, néhány halász, vámszedő, egyszerű embert kellett látszólag elhallgattatni, ám mögöttük ott volt a mindenható Isten. Isten Fiának testét, az egyházat nem lehet legyőzni, megsemmisíteni. Sem azzal, ha megtévesztő tanításokat csempésznek be az egyházba, sem erőszakkal, tudományok nevezett elméletekkel, s még azzal sem, ha túlhaladottnak minősíti a hitet mai ilyen-amolyan irányzat. Sokan gyötörték, próbálták, pusztították Isten népét, az ÚR azonban gondját viseli övéinek. Nem tagadható, ma is hullámvölgyben van az egyház élete, minket azonban nem téveszt meg és nem keseríthet el a pillanatnyi helyzet, mert számtalan példa, valamint az ÚR ígéretei jogosítanak fel arra, hogy élő reménységgel, hittel, bizalommal tekintsünk előre. Gyötörhetnek, de nem bírnak velünk, az ÚR a mi reménységünk.

2013. november 20. – szerda

A zsoltárok könyve 39,14: Ne nézz rám haraggal, hadd viduljak föl, mielőtt elmegyek, és nem leszek többé.

Rövid létünk, elrohan, mint a hab, víg zajt bú vált, semmi fény nem marad, változás és romlás dül mindenben, Te, ki nem változol, maradj velem, - az ismert ének egyik fordítása szerint így imádkozik az Istenéhez készülő lélek. Lehet vitatkozni a szerzővel, esetleg a fordítás nem a legszerencsésebb, de azt nem lehet tagadni, hogy amint az ige, úgy az idézett ének is olyan ember szájából szólal meg, aki készül Urához, aki már inkább előre tekint, túl a földi kevés maradék időn, az örökkévalóságra. Szoktuk idézni Pál apostolt, aki vallja, hogy elköltözni és Krisztussal lenni jobb mindennél, ami a földön történhet, Isten gyermekei sem kételkednek abban, hogy mennyei Atyjuk országában tökéletes boldogság lesz az osztályrészük. De, ahogyan azt az apostolnál is látjuk, nem következik ebből az, hogy a földi egészséget rossznak tartaná, semmilyen célja és más feladata nem lenne, csak a vágyakozás az örökéletbe, hiszen amíg itt él, Pál munkálkodik, másokért fáradozik, a földi életében is örvend az Úrban, másokat is erre hív. A zsoltár szerzője arról beszél, hogy élete csupán arasznyi volt, benne sok vesződéssel, ami hiábavalóság, most pedig már nagyon közel van elmenetele. Egy kérése van mégis, ami erre a földi kevés időre tekint, az, hogy Istennel megbékélve, vidám szívvel távozhasson a földi létből. Jó lenne így élni és majd így távozni, ezért ma így imádkozom: Uram, add kegyelmed, szereteted, tekints rám békességgel, adj szívemben vidámságot arra a kevés időre, amit még itt kell töltsék, mielőtt Nálad lehetek.

2013. november 21. – csütörtök

Ézsaiás próféta könyve 5,20: Jaj azoknak, akik azt mondják, hogy a rossz jó, és a jó rossz, és akik azt állítják, hogy a sötétség világosság, és a világosság sötétség.

Márpedig ezt ma nagyon sokan állítják, hirdetik. Bárki sorolhatná hosszasan a példákat, nem is kell visszamenjünk a bibliai korig, vagy Isten kijelentéséig, elég, ha az elmúlt évtizedekre gondolunk, mennyi minden elfogadott ma, sokan gyakorolják, lassan természetesnek mondják, ami nem is rég szégyenletesnek minősült, tilos volt, rossznak tartották. És a jó? Mennyi mindent mond jónak a Biblia, amit ma másként értékel a világ. Egyedül Isten jó, mondja Jézus, a mai ember már nem így gondolja. Jó várni, jó terhet hordozni, mondja az ige, ezeket rossznak tartják ma legtöbben. Amit az Írás sötétségnek,

bűnnek, förtelmes és utálatos dolognak nevez, annak a mai embere nyilvános fesztivált szervez, világosságnak hívja, amit nyilvánosan lehet gyakorolni, sőt, már iskolában kell tanítani. A világosság, Isten bölcsessége, az Ige tiszta útja a maiak közül sokaknak sötétség, a vallásos életet maradnak, gondolkodásra nem képes emberek gyakorlatának nevezik. Vég nélkül sorolhatók a példák. A próféta által Isten azt üzeni, hogy akik így beszélnek, gondolkodnak és ilyen elvek szerint élnek, azok nem maradnak büntetés nélkül, jaj nekik. Érdemes, sőt, szükséges mindent megvizsgálni, ahogy az ige bátorít erre, és felülvizsgálni saját értékrendünket is. Az iskola, a környezet, a világ értékrendje hatással van ránk, s nem biztos, hogy rögtön felfedezzük, mi az, ami nem világosság, nem jó. Ezért az ige legyen a mérce, Isten Lelke adjon bölcsességet, hogy megértsük, mi az Isten jó, tökéletes akarata, felfedezzük mindazt, ami noha világosságnak neveztetik, nincs köze az igaz Világossághoz, Krisztushoz. Adjon Istenünk bátorságot, hogy nevezzük rossznak, amit Atyánk is annak tart, s legyünk készen az Ő világosságában járva akarata szerint formálni értékrendünket.

2013. november 22. – péntek

Mózes második könyve 20,14: Ne paráználkodj!

Az ÚR Jézus magyarázatként hozzá teszi a parancsolathoz, hogy aki kívánsággal tekint egy asszonyra, már paráználkodott szívében. Ma sajnos gyakran tapasztalható egyházi közösségekben is az, hogy viccelődünk ezzel a kérdéssel. Három dolog, hozzáállás, valóság szomorít el és botránkoztat egyszerre. Az első, amikor istenfélő emberek minden más kérdésnél könnyebben veszik a paráznaság tilalmát, amikor viccelnek, utalásokat tesznek, vagy éppenséggel kihívóan viselkednek. Arról beszélni sem kell, hogy mennyi minden elfogadott a mai világban a nemiség terén, amiről magunk is azt gondoltuk két-három évtizede, hogy förtelem. A második elszomorító valóság az, amikor valakiről, akire nagyon felnéztünk, kiderül, mennyire képtelen ezen a téren tisztának maradni, elmondja egy bizalmas beszélgetés során, milyen dolgokról szokott fantáziálgatni, vagy miket tenne meg, ha lehetne, mennyire szeretne szabadulni, de nem tud bizonyos dolgoktól. Azt kérdezzük ilyenkor, ha a legkiválóbbak is elesnek, akkor van-e egyáltalán, aki nem? A harmadik, ugyancsak szomorú és megbotránkoztató valóság az a személyes hozzáállásunk. Az, hogy nem merünk erről beszélni Istennel sem, lelki bizalmasainkkal sem, képesek vagyunk a legrosszabbra, csak titokban maradjon, nem azok vagyunk, akiknek látszani szeretnénk. Isten akarata ma is a lelki tisztaság mellett a testi tisztaság is. Ma sokkal nehezebb tisztának maradni, a jézusi értelmezés szerint, amikor képernyőn és valóságban számtalan kihívással nézünk szembe naponta. Az ige mégis érvényes, nekünk szól. Feladatunk is ugyanaz, mint más bűnök esetén, elismerni a bűnt, azt is, hogy egymagunk nem tudjuk legyőzni a kísértést, Isten bocsánatát kérni, segítségét, hogy többé ne vétkezzünk. Dávid imádságával kérem az Urat: tisztíts meg engem izsóppal, és tiszta leszek.

2013. november 23. – szombat

János első levele 5,14: Az iránta való bizalmunk pedig azt jelenti, hogy ha valamit az ő akarata szerint kérünk, meghallgat minket.

Lefordítom önmagamnak a lehető legegyszerűbben megfogalmazható üzenetnek az igét. Isten gyermekei bíznak Istenben, ez a bizalom viszont nem csak szavakból áll, hanem a mindennapi életben is ott van. Ez a bizalom azt jelenti, hogy Isten akarata szerint kérünk Tőle. Megállok a magyarázattal, mert itt azon kezdek gondolkodni, mennyi mindent szoktam kérni Istentől, mit is kértem az utóbbi napokban Tőle. Áldást, segítséget, erőt az akarata szerinti életre, de az is igaz, hogy kértem Tőle olyat is, amiről legalább még egy kicsit jó lett volna gondolkodni. Ha megadja kérésem, az vajon másoknak

is javára lesz, vagy épp mások ellen akartam Isten segítségét? Szolgálja üdvösségem az, amit kértem? Hosszú távon is hasznomra lesz, nekem is, másoknak is? Kezd megfogalmazódni bennem egy felismerés: hiszen mindezt Isten tudja. Ő ismeri életem, de a mások életét is, Ő nagyon jól tudja, mi az, ami hasznomra van, mi az, ami csak pillanatig lenne jó, később esetleg káros, és így tovább. Ő ki tudja számítani előre mindennek a következményét, sőt, tökéletes bölcsességével meg tudja tervezni életemet, annak minden napját, minden dolgát a lehető legcsodálatosabban. Akkor nekem nincs is más feladatom, mint bízni Benne, bizalommal imádkozni Hozzá, és minden, amit imáimban kérek, azt akarata szerint kérjem. Ha pedig vannak, mert mindig vannak olyan kéréseim, melyeket nagyon szeretném, ha meghallgatná, de nem vagyok egészen biztos abban, hogy Isten szerint való az, amit én szeretnék, akkor tegyem hozzá teljes bizalommal, hogy legyen meg az Ő akarata. Ha így bízunk Istenben, így imádkozunk, kérünk, akarata szerint nagyszerű lesz felismerni és átélni: meghallgatott minket.

2013. november 24. – vasárnap

János evangéliuma 20,27: Azután így szólt Tamáshoz: "Nyújtsd ide az ujjadat, és nézd meg a kezeimet, nyújtsd ide a kezedet, és tedd az oldaladra, és ne légy hitetlen, hanem hívő."

Ahhoz, hogy valaki az igazságot elfordítsa, nem kell feltétlenül hamis dolgokat terjesszen, elég, ha rosszkor, rosszul idézi az igazat. Tamás húsvét utáni találkozását Jézussal szokták rosszul idézni, mert ebből a történetből sokszor csak az marad meg, hogy ne légy hitetlen és kételkedő Tamás. Amikor pedig ezt az ígét lehetne, és kellene idézni, nem jut eszünkbe, pedig hányszor vádolják hamisan a hitben élő embereket, hogy ők vakhitűek, nekik nem is szabad gondolkozni, ők mindent, amit a Biblia, sőt, amit a mai egyház is állít, el kell fogadják, akkor is, ha az értelmesen gondolkodó emberben tiltakozást váltana ki. Jézus valóban azt is mondta Tamásnak, hogy ne legyen hitetlen, de ugyanakkor bizonyítékot is szolgáltatott neki, ahogyan azt Tamás szerette volna. Valóban azok a boldogok, akik nem látnak, és hisznek, de ez nem a vak hitet jelenti, nem az értelem és gondolkodás kikapcsolását, hanem azt, hogy ma nem látjuk Jézust földi szemekkel, mégis hiszünk. Mert Isten gyermekeinek nem csak földi érzékszervei vannak, látás, hallás, stb., hanem Istentől kapott hitünk is valóság, a láthatatlan, de valóságos lelki világban földi érzékszerveink nem segítenének, hitünk azonban nagyon is. Miért lenne az vakhit, amikor, hogy a legismertebb példát említsük, Ábrahám elindul Isten szavára a számára ismeretlen felé. De hiszen Isten megszólította őt, álmában beszélt vele, ismerte nevét, akkor ez az Isten valóban hatalmas, aki így tud emberekhez szólni, egy ilyen hatalmas Istenre bízni a holnapomat nem logikátlan, hanem bizalom és hit, értelmes döntés. Nem vagyunk egyformák, bárcsak mindenki elfogadná Isten hívását egyetlen szóra, egyetlen prédikációra, de ez nem így van. Egyeseknek többre van szükségük, Tamás tapintható bizonyítékra vágyott. A tamási lelkületű emberekre i érvényes, hogy keressetek, érdemes kutatni, egyszer csak szembe jön Jézus, s rádöbben sz majd, hogy nem is te találtad meg, hanem Ő talált meg téged. Amikor Jézus ezekkel a szavakkal szól Tamáshoz, már nem is kell odamenjen, nincs többé szüksége a tapintásra, hanem leborul a Feltámadott előtt, Istenének és Urának vallja Őt. Ide juttasson el mindnyájunkat Megváltónk, hogy ezt mi is szívből valljuk, Ő a mi Urunk, Istenünk.

2013. november 25. – hétfő

A zsidókhöz írt levél 4,14: Mivel tehát nagy főpapunk van, aki áthatolt az egeken, Jézus, az Isten Fia, ragaszkodjunk hitvallásunkhoz.

Jézus Krisztusban Isten emberré lett. Egy régi karácsonyi kép felirata ez volt: a huszadik század legnagyobb eseménye, az ember leszállt a holdra, minden idők legnagyobb eseménye, Isten leszállt a

földre. Mi nem tudjuk, mit, mekkora áldozatot jelentett már karácsony is Isten Fiának. Áthatolt az egeken, Isten színe előtt eljött emberi világunkba. Nem igazán vagyunk képesek felfogni, mekkora áldozat volt, hogy megüresítette önmagát, lemondott a tökéletességről egy időre. S amikor ide, közénk érkezett, nem uralkodó földi királynak jött, hanem főpapnak. A főpapokról azt tudjuk, hogy az ószövetségi időben a nép nevében járultak Isten elé, bemutatva a bűnökért való áldozatokat, kérték Isten kegyelmét, bűnbocsánatát. Azután Isten Nevében hirdették a bocsánatot, az áldást. Jézus olyan Főpap, Aki nem állatok véréért mutatja be jelképesen a bűnökért való áldozatként, hanem Ő maga az áldozat, önmaga véréért, életét adva járul a mennyei Atya elé, kérve övéinek felmentését, a bocsánatot. Amikor pedig áldást, kegyelmet hirdet Isten Nevében, Ő teszi ezt legtökéletesebben és leghitelesebben, hiszen Jézus nem csak a jeruzsálemi templom legszentebb helyiségéből érkezik, mintegy jelképesen Istentől, hanem Ő áthatolt az egeken, hozzánk jött, de Isten királyi trónusa előtt indult. Ő valósággal jelentette ki az Atyát és az Atya akaratát, mint Aki mindent személyesen, valósággal Isten előtt állva látott, hallott és kapott megbízatásként. Ő az igazi Főpap, egyházának, Isten minden gyermekének egyetlen, igaz feje. Mindezekért ragaszkodjunk hitvallásunkhoz, mondja az ige, ami nem azt kéri, hogy valamelyik felekezethez, annak vallásos iratához ragaszkodjunk mindenképp felett, hanem azt, hogy az igaz hitvalláshoz ragaszkodjunk. Például úgy, ahogy azt Pál megfogalmazta: *Ha tehát száddal Úrnak vallod Jézust, és szíveddel hiszed, hogy Isten feltámasztotta őt a halálból, akkor üdvözülsz.*

2013. november 26. – kedd

Lukács evangéliuma 12,15: Azután ezt mondta nekik: "Vigyázzatok, és őrizzétek meg minden kapzsiságtól, mert ha bőségben él is valaki, életét akkor sem a vagyona tartja meg."

A földi életet sokszor a vagyon tartja meg, Jézus azonban nem a földi létezésre gondolt, amikor életről beszélt. A földi élet megtartásához nagyon hasznos is lehet a pénz, ki ne ismerne számtalan példát arra nézve, hogy sajnós, orvosok csak bizonyos összegek elfogadása után segítettek hathatósan egy betegen, mentették meg az életét. Akinek több anyagi lehetősége van, egészségesebb táplálkozást engedhet meg magának, szükség szerint pihenhet, nem kényszerül olyan dolgokra, melyek károsíthatják, rövidíthetik életét. A földi életet bizonyos értelemben sokszor a vagyon hosszabbítja meg, tartja meg, a bizonyos értelemben itt arra utal, hogy ez sem egészen így van, hiszen földi életünk dolgaira is Isten mondja ki az utolsó szót. A valódi élet azonban nem a földi létezés csupán, megtartani az életet az ÚR Jézus tanítása szerint nem azt jelenti, hogy kilencvenegynéhány évesen pár hónappal többet töltsön valaki kórházi ágyon, mielőtt meghalna. Az élet az Istennel való közösséggel kezdődik, az apostol ezt úgy fogalmazza, hogy akié a Fiú, azé az élet. Aki Jézus Krisztussal közösségben él, Általa az Atyának gyermeke, az Istentől életet kapott. Ezt az életet nem a vagyon tartja meg. Akinek Istentől kapott élete van, az nem törekszik kapzsi módon földi kincsek halmozására, hanem a földi értékekkel bölcsen, mértékletesen él, azokat eszköznek tekinti, Isten céljainak megfelelően használja vagyonát. Ha kevesebb van, nem esik kétségbe, mert a földi szükségéről Isten gondoskodik, ha több van, akkor sem bízza el magát, nem önző módon él a nagyobb anyagi értékkel, hanem értelmesen igyekszik azt az ÚR akarata szerinti célokra fordítani vagyonát. Születésünkkel Istennek célja volt, mégpedig az, hogy életet adjon nekünk, itt a földön Vele közösségben eltöltött esztendőket, majd földi életünk után örök életet, dicsőségben. A valódi életet Isten adta, Jézus Krisztus által Ő tartja meg, Lelke által munkálkodik bennünk, hogy a Tőle kapott új életben járjunk, munkálkodjunk, megmaradjunk.

2013. november 27. – szerda

Mózes második könyve 15,18: Az Úr uralkodik örökkön örökké!

Mózes Izráel fiaival együtt énekelt hálaéneket az Úrnak. Az, hogy ebben a dicséretben elhangzik a hitvallás, Isten örökkévaló uralkodásának hirdetése, dicsérete, el kellett volna gondolkottassa Izráel fiait, el kell gondolkottasson minket is. Az örökké azt jelenti, hogy ez előtt is, ez után is, mindig. Amikor a választott nép tagjai a Vörös tenger túlsó partjára értek, és látták, hogyan pusztult el az őket üldöző egyiptomi sereg, hatalmas megkönnyebbülést jelentett számukra. Órákkal, napokkal korábban életük veszélyben volt, és ők sokszor szóltak Mózes ellen, amikor az a fáraó elé ment, Isten parancsa szerint. Most viszont szabadok lettek, hirtelen feltör szívből az öröm, a hála, Mózesrel együtt magasztalják az örökké uralkodó Istent. Órákkal, napokkal később azonban ismét Mózes ellen szólnak, amikor élelem, vagy víz hiánya miatt feledkeznek meg arról, hogy uralkodik az ÚR. Sokszor ismétlődik ez ma is. Gondolunk olyan ünnepekre, évfordulókra, hálaadó alkalmakra, amikor együtt énekel, imádkozik, magasztalja Isten Nevét a gyülekezet. Sokan gyűlnek egybe, szép beszédek hangzanak el, mindeddig megsegített minket az ÚR, szokták idézni az Írásból, buzdítják egymást a jelenlevők, hogy a jövőben még tartalmasabb, szentebb legyen a közösségi élet. Sajnos, sokan úgy ünnepelnek, hirdetik, hogy uralkodik az ÚR, hogy előtte bizonytalanok voltak az ÚR segítségével, kételkedésükkel másokat is megrendítettek, és hányan számolhatnának be arról is, hogy miként alakul egy közösség élete a „nagy fogadkozások” után. Ha bármikor énekeltük, imádkoztuk azt, hogy uralkodik az ÚR örökkön örökké, jusson eszünkbe, az örökké a tegnapi is, a holnapra is vonatkozik. Legyen őszinte, szívből jövő a dicséret, kísérjen el próbák, nehézségek idején is annak bizonyossága, hogy Isten uralkodik.

2013. november 28. – csütörtök

János első levele 4,14: És mi láttuk, és mi teszünk bizonyosságot arról, hogy az Atya elküldte a Fiát a világ üdvözítőjéül.

Az írásmagyarázók szerint Jézus Krisztus mintegy 33 évet élt a földön. Rövidnek mondható földi életéből mi csupán keveset ismerünk, születésének története után egyetlen pár napos eseményről számol be a Biblia, a 12 éves Jézus templomi látogatásáról, utána pedig utolsó három évét, Izráelben való munkásságát írják le az evangéliumok, ugyancsak nem teljesen. Tudósok, történészek bizonyára ki tudják számítani, az akkori életkörülmények alapján, a falvak, városok lakóinak számát is figyelembe véve, hogy körülbelül hány emberrel találkozhatott Jézus ezen évek alatt. Bizonyára pár tízezer ember mondhatta el, mi láttuk Jézust, esetleg hozzátéve azt, hogy Jézust, a názáreti tanítót, az ács fiát. Látták és hallották Őt, amikor a hegyen tanított, amikor beteget gyógyított, amikor kenyeret adott a sokaságnak, amikor bevonult Jeruzsálembe. A többtízezer ember közül, az Írások bizonyágtételéből azt is meg lehet számolni, hányan hittek Benne, hányan követték Őt, hány ember mert bizonyosságot tenni arról, hogy Jézus a világ üdvözítője. Természetesen tudjuk, nincs lejegyezve a Bibliába minden olyan ember története, aki Jézussal találkozott, hiszen nem történelmi pontos tudósítás, hanem kijelentés a Biblia, az van lejegyezve benne, ami Isten Lelke sugallatára kell szerepeljen üdvösségünk érdekében. Az arányokat azonban így is sejtethetjük. Sokan láttak egy tanítót, csodatevőt, lehetséges királyt, vagy csak felforgatót Jézusban, néhány embernek azonban megadatott, hogy a világ üdvözítőjét lássa meg Jézusban. Ezek bizonyosságot tesznek Róla, ahogyan olvassuk. Nagyon leegyszerűsítve az üzenetet, azt a kérdést tegyük fel, amikor alkalmanként kijövünk a templomból, miről szoktunk beszélgetni, mit mondunk el azoknak, akik nem voltak ott. Láttunk ismerősöket a templomban, hallottuk a lelkész beszédét, vagy együtt voltunk az üdvözlőkkel és szólt hozzánk Isten?

2013. november 29. – péntek

A példabeszédek könyve 3,5-6: Bízzál az Úrban teljes szívből, és ne a magad eszére támaszkodj! Minden utadon gondolj rá, és ő egyengetni fogja ösvényeidet.

Nem tudom kikapcsolni az értelmem, nem is kéri ezt Isten. Nem azt mondja, hogy ne gondolkozz, hanem azt, hogy ne támaszkodj a magad értelmére. Azaz tudatosan dönts úgy, hogy nem azt fogod cselekedni, amit teljesen ésszerűnek tartanál, ha Isten nem létezne, nem lenne gondviselő, szeretete által javunkat munkáló mennyei Atyánk. Nyugodtan mérd fe, mi lenne Isten nélkül, ha csak magadra, környezetedre számíthatnál, és utána jusson eszedbe az ÚR, az Ő útja, akarata, vezetése. Ha mindkettő megvan, már nem vakhitről van szó, nem ésszerűtlen döntésről, hanem nagyon is ésszerű, bölcs választásról. Olyan ez, ha szabad egy gyenge hasonlattal élni, mintha azt olvasnád egy repülőjegy mellé osztogatott útmutatáson, hogy baleset esetén a személyes ejtőernyőt hogyan vedd fel és a repülő melyik részére igyekezz. Akkor dönteni lehet, ha a nem-kívánt esemény bekövetkezne, hogy most akkor az ajtó felé menekülünk, az ejtőernyőt pedig majd hátunkra akasszuk valahogy vagy betartjuk az utasításokat. Lehet hogy a magunk értelme mást diktál, az utasítást azonban azok állították össze, akik nagyon jól ismerik a repülő felépítését, az ilyen esetekben lehetséges további veszélyeket, honnan jöhet tűz, hol lehet legegyszerűbben kijutni, és minden más részletet. Talán minden értelmes ember a maga értelme ellen döntene, és követné az utasításokat. Ezt kéri Isten tőlünk. Ő tervezte az életet a földön, Ő alkotott minket, Ő tudja az üdvösség útját és egyengeti lépteinket a biztos jövő felé. Ahhoz, hogy kövessük akarátát, ismernünk kell azt, és bízunk kell Benne.

2013. november 30. – szombat

Pál levele a kolosséiakhoz 3,2: Az odafennvalókkal törődjétek, ne a földiekkel.

Ha sikerül helyesen meghatározni az igében szereplő törődést, közelebb kerülünk az üzenet helyes megértéséhez. Sokáig tévesen értettem, illetve téves megközelítem miatt nem értettem az igét. Ugyanis azt mondja itt Pál, hogy ne a földiekkel törődjétek, Megváltónk pedig azt tanítja, hogy mennyei Atyánk kirendeli minden szükségünket, ezért mi ne gyűjtsünk kincseket a földön. Ezekből, ismétlem, helytelenül, azt értettem, hogy nem is kell foglalkozunk a mindennapi szükségünkkel, hiszen még a mindennapi kenyeret is Isten adja, így mi mindent Tőle várunk, Tőle fogadunk el, és csak a mennyei dolgok kell érdekeljenek. Isten kegyelme, hogy abban a korban még szüleim gondoskodtak rólam. Aztán megértettem, hogy gyűjteni valóban a mennyei kincseket kell, és nem a földieket halmozni, de a földiekért is minden nap el kell végezni a szükséges munkát, feladatainkat. Törődni nem a földiekkel szükséges, mert a földiekkel való törődés sokszor aggodalmat, máskor pedig azokban való gyönyörködést jelent, hanem a mennyeiekkel kell törődjünk, hogy az üdvösségünk bizonyossága megerősödjön bennünk, hogy a reménység megszilárduljon szívünkben, hogy Isten országának dolgai egyre jobban gyönyörködtessenek. Felelősen igyekszünk élni, munkálkodunk, hogy legyen mit az asztalra tenni, tudjuk a szükséges dolgokat gyermekeinknek biztosítani. Miközben a földi dolgokért fáradozunk, azt is tudjuk, hogy ezeket is Isten kegyelme rendeli ki, Ő ad erőt feladataink elvégzésére, Ő gondoskodik esőről és melegről, munkahelyről és minden másról a földiek terén. A földieket elvégezzük szükség szerint, a mennyeiekkel törődünk igazán, ha Isten gyermekei vagyunk. Isten népe, fel a fejjel!